

บทโครงร่างเรื่อง (Plot Outline)
เซาหาว่าผมบ้า (Illusions)
โดย
ดิน หิน ไฟ

65/3 หมู่ 5 ถนนสิงหวัฒน์ ซอยวัดพลายชุมพล
ต.พลายชุมพล อ.เมืองพิษณุโลก จ.พิษณุโลก 65000
โทร. 08 9644 1048, 0 5524 1266

e-mail sudin.expert@yahoo.com
website <http://www.igoodmedia.net>
online facebook/sudin.igoodmedia
channel youtube/igoodmedia.net

ต้นฉบับ
กรกฎาคม 2556

เขาหาว่าผมบ้า (Illusions)

องก์ 1

ผมชื่อ นนทวัฒน์ หรือ นน ผมมีอาชีพขับรถรับจ้างอิสระ ไม่ใช่แท็กซี่ ไม่มีสังกัด รับส่งของ ส่งข่าว และส่งคน เครดิตของผมคือ ส่งของครบถ้วน ถึงที่ ตรงเวลา และปลอดภัย โดยที่ไม่ต้องมีประกันภัย แต่ค่าบริการแพงหน่อย ซึ่งลูกค้าก็ยอมรับได้ เพราะผมเป็นบุคคลเพียงคนเดียวที่รู้เส้นทางลัดทางเลี้ยวทุกซอกทุกมุมในเมืองนี้ และต่างพื้นที่ แน่ละทำให้ผมมีเงิน และมีผู้หญิง

ครั้งล่าสุด ผมเกือบจะมีปากเสียงกับนายจ้างคนหนึ่ง ที่ไม่จ่ายค่าแรงผม หาว่าผมส่งของให้ผิดคน แต่ซึ่งมันเถอะตั้งแต่ทำงานนี้มา ถูกโกงสักครั้งก็ไม่เห็นจะเป็นไร

ผมได้รับคำสั่งจากชายนิรนามผู้หนึ่ง ให้ขับรถไปรอรับผู้โดยสารคนหนึ่งที่ทำรถ (อยู่ติดกับคลินิก) โดยเขาจ่ายเป็นค่าจ้างล่วงหน้า ผมจะรู้ว่าเป็นใครก็ต่อเมื่อเขาจะเป็นฝ่ายมาหาผมเอง ผมจึงไปพบนายท่านายท่าขอคูหาหลักฐาน ผมเอาหลักฐานให้ดู แล้วให้เขาคิวรอ

องก์ 2

ระหว่างรอ ผมมีโอกาสรู้จักกับคนคนหนึ่ง ซึ่งแสดงตนเป็นมิตรกับผม เขาชื่อโกวิท และให้ที่อยู่ผมไว้ ผมรออยู่นานก็ไม่เห็นมีใครมา แต่มีเสียงโทรศัพท์จากนายจ้างนิรนามว่า วันนี้เขาขอเลื่อนนัด พรุ่งนี้มาให้ไหม

ต่อมา ผมได้รับข้อความกลับ มีคนจะฆ่าผม ที่ผมไปอยู่กับเมียของเขา ซึ่งผมก็ไม่ว่าผู้หญิงที่ผมคบด้วยเป็นเมียของใคร เพราะผมก็มีผู้หญิงหลายคน

ผมกลัวใจที่มีเหตุการณ์ชั่วช้า จึงนัดพบกับโกวิท ผู้ซึ่งเคยให้ที่อยู่ผมไว้ และขอคำแนะนำจากเขา ผมวิเคราะห์จากคำบอกเล่าของเขาว่า คนที่ผมได้รับคำสั่งให้มารับนั้น อาจเป็นมือปืนที่ผมไม่รู้จัก และมันก็ไม่รู้จักผม แต่มันได้รับคำสั่งจากผู้อยู่เบื้องหลัง ให้มาฆ่าผม เอ หรือว่ามันจะฆ่าผมเรื่องผู้หญิง เมียของมัน

ผมไม่แน่ใจ จึงไปหานายท่า ขอร้องให้เขาคอยแจ้งเบาะแสให้ผมรู้ว่า คนที่ผมมารับนั้นเป็นใคร และอยู่ที่ไหน

วันต่อมา ผมก็ได้รับคำสั่งจากชายนิรนามคนเดิม ให้ไปรับผู้โดยสารคนเดิม โดยเขาจ่ายเงินล่วงหน้า เหมือนเช่นเคย แต่ผมก็ผิดหวัง ไม่พบใครเลย ผมจึงขับรถกลับไปที่พัก

ผมเพิ่มมารู้ภายหลังจากนายท่า เขาเล่าให้ฟังว่า วันนั้นไม่นานหลังจากที่ผมขับรถออกไปแล้ว ผู้โดยสารนิรนามผู้หนึ่งก็ปรากฏตัว เขาทำตัวคุ้นเคยกับนายท่าเช่นเดียวกับผม และเขาขู่ว่าจะฆ่านายท่าด้วยว่า ให้คอยบอกเขาว่า ผมเป็นใคร กำลังทำอะไรอยู่ ท่าทางมีพิรุณของเขา ทำให้นายท่าสงสัยว่าอาจเป็นคนร้ายก็ได้ เขาจึงไม่อยากจะยุ่งด้วย และทำเป็นไม่สนใจ

นายท่าไม่อยากจะยุ่งกับเรื่องวุ่นๆ ของผม จนผมรู้สึกว่ ะยะหลังนายท่าไม่ค่อยจะเป็นมิตรกับผมสัก

เท่าไร และ จากที่นายท่าเล่าให้ผมฟัง ผมวิเคราะห์เอาว่า นายท่าที่ไม่ชอบชู้หน้า ผู้โดยสารนิรนามคนนั้น ด้วยเหมือนกัน

ทุกครั้งที่ผมไม่สบายใจ เพื่อนลึกลับที่เคยให้ที่อยู่ผมไว้ ก็จะมาให้ผมเห็น และคอยเป็นเพื่อนพาผมไป ตีไม้ให้หายกลัว หายกลัวใจ เขาคือเพื่อนแท้มที่ผมเจอตัวจริง ผมรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

หลายครั้งแล้วที่ผมขับรถมาที่ท่ารถ เพื่อมาสืบเบาะแสของคนร้ายที่จะฆ่าผม และคนร้ายที่มาที่นี้ เช่นเดียวกับผม แต่ก็คลาดกับผมทุกครั้ง แม้จะมีรู้ความต้องการของเขาแล้ว เรื่องอะไรมันจะโผล่หน้ามาให้ผมเห็น เมื่อไม่สมหวัง ก็รู้สึกหัวเสียและจะทำร้ายนายท่า คราวนี้เขาซู่จริงจัง คราวหน้านายท่าจะต้อง หลอกล่อให้ผมเจอกับคนร้ายคนนี้ได้

ขณะที่ผมกำลังอยู่กับผู้หญิงของผมนคนหนึ่ง เพื่อนผู้ลึกลับก็แอบมาพบผม และบอกว่าเขาไปคุยกับ นายท่ามา รู้แล้วว่า คนที่ปองร้ายผมเป็นใคร และเขามักจะไปที่นั่นในเวลาใด

คืนถัดมา ผมทนรอไม่ได้ จึงแอบมาดักรูที่หลังท่ารถ และผมก็เป็นฝ่ายเห็นเขาก่อน ในขณะที่เขากำลังพูดโทรศัพท์กับคนคนหนึ่ง ซึ่งผมเดาเอาว่าคนที่เขาคุยด้วย คือคนเดียวกับนายจ้างนิรนามนั่นเอง ผม ประติดประต่อเรื่องราวทั้งหมด ตั้งแต่ผมได้รับข้อความซู่จะฆ่าเรื่องผู้หญิง และถูกว่าจ้างให้มารับศัตรูเพื่อกำจัด ผม โดยผู้ว่าจ้างคือคนคนเดียวกัน มิน่าละเขาจึงยอมจ่ายเงินล่วงหน้าให้ก่อน เพื่อให้ผมตายใจ

เมื่อผมเผชิญหน้ากับเขาตัวต่อตัว ผมเพิ่งรู้นี่เองว่า เขาก็มีรูปร่างไม่ต่างจากผมสักเท่าไร เขามุ่งร้ายกับผมก่อน เขาชักปืนพกออกมา เดินตรงรี่เข้าหาผม ผมตัวชาไปครู่หนึ่ง ไม่คิดว่าเขาจะเล่นรุนแรง แต่แค่แวบเดียว ผมก็เข้าไปชิดตัวหนึ่งไปชนเขา จนเขาไป เขาตอบโต้ผมด้วยการลั่นกระสุนใส่ผมหนึ่งนัด โชคดี ที่มันยังไม่ถูก เพราะมันก็เจอถุงสวนของผมเหมือนกัน ผมเข้าประชิดตัวทันที ต่อสู้กันสุดมุมง โตะเก้าอี้ และข้าวของอื่นๆ ล้มระเนระนาด ปืนของมันก็ไปอยู่ชั่ที่ไหนไม่รู้ ผลการต่อสู้ เขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้หนีรอดไปได้ และทิ้งรอยเลือดไว้บนพื้นเป็นทาง แต่ร่างกายของผมก็ยับเยินพอๆ กัน จึงไม่อาจตามมันไปได้ ขณะนั้น เพื่อนลึกลับของผมก็โผล่มาพอดี ผมรู้สึกไม่พอใจนิดๆ ที่ทำไมเขามาเสนอหน้าเอาตอนนี้ เขาน่าจะมาก่อนหน้านี้นี้จะได้ช่วยจับมันส่งตำรวจ

จากนั้น ผมก็พาร่างที่ยับเยิน ไปแจ้งความที่สถานีตำรวจว่าถูกทำร้าย ตำรวจบันทึกแจ้งความไว้ก่อน และบอกว่า พรุ่งนี้เช้าให้มาทำการที่สถานีอีกครั้ง

รุ่งเช้าสิ่งแรกที่ผมจำเป็นต้องทำก่อนคือ ไปหาหมอที่คลินิกที่อยู่ใกล้ๆ ดูเหมือนว่า หมอกับผู้ช่วย หมอ กำลังรอผมอยู่พอดี รวากับว่าเขารู้ล่วงหน้าว่าผมจะพาร่างอันยับเยินมาพบเขา

ในขณะที่เขาทำแผล ตรวจสภาพร่างกายของผม หมอก็สอบถามผม เหมือนผมเป็นคนไข้ประจำ ทั่วๆ ที่ผมเพิ่งมาหาหมอครั้งแรก ทำไมเขาจึงรู้เรื่องของผมดี และพยายามบอกผมว่า สิ่งที่ผมเห็นกับสิ่งที่ผมทำนั้นเป็นเพราะผมทำตัวเอง ผมรู้สึกโกรธหมอ ที่มาดูถูกความทรงจำของผม หว่าผมเพื่อเจ้า ผมจึงเล่าความจริงให้หมอฟังอีกรอบ แต่ดูเหมือนว่าหมอรู้สึกเฉยชา กับสิ่งที่ผมเล่า

ผมไปให้การกับสารวัตรสืบสวนสอบสวน ที่สถานีตำรวจตามนัด ผมให้การหมดเปลือกว่า ก่อนหน้านั้น ผมถูกขู่ฆ่าถ้าผมยังไม่เลิกยุ่งกับผู้หญิงของเขา ผมจะรู้ได้อย่างไรเล่าว่าผู้หญิงคนไหนเป็นเมียของใคร ก็พวกเธอเหล่านั้น มาบริการผมเอง และในที่สุดผมถูกลอบทำร้าย ทุกอย่างเหมือนถูกวางแผนไว้หมดแล้ว แต่ตำรวจไม่เชื่อ และบอกผมว่า จากการไปตรวจสอบที่เกิดเหตุ ไม่มีร่องรอยคนร้าย ไม่มีรอยเลือดของคนร้าย จะมีก็แค่กองเศษไม้ของโต๊ะเก้าอี้เก่าที่ชำรุดแล้ว เขาอีกแล้ว ตำรวจพูดเหมือนหมอล้ออีกแล้ว ผมรู้สึกสับสนผสมกับความโกรธ เกือบจะชกหน้าตำรวจ แต่ เสียงโทรศัพท์แทรกเข้ามาเสียก่อน สารวัตรขอตัวไปรับสาย นั่นแหละ จิตใจผมก็ดีขึ้นนิดหนึ่ง ลึกครู่ ก็กลับเข้ามาใหม่ พร้อมกับส้มเอาภาพถ่ายคนร้าย มาให้ผมดู ... นั่นเลย เขาคนนั้นนั่นแหละคือคนร้ายที่ทำร้ายผมเมื่อคืนนี้

ตำรวจมองหน้ากัน และบอกกับผมว่า ชายในรูปนั่นก็คือตัวผม นี่ตำรวจเล่นเกมบ้าง อะไรกับผมอีกล่ะนี่ จากนั้นก็เอาอีกรูปหนึ่งมาให้ผมดู และขอให้ผมชี้รูปถ่ายของนายท่า ว่าเป็นคนไหน ผมก็ให้ความร่วมมือกับตำรวจโดยดี ตำรวจก็มองหน้ากันอีก และตำรวจนายหนึ่งพูดว่าผมคงเป็นบ้าไปแล้ว ก็คนในรูปที่ผมชี้ นั่น คือหมอที่คลินิกใกล้ๆ ท่ารถต่างหาก ไม่ใช่นายท่าสักหน่อย ยิ่งสร้างความงุนงงให้แก่ผมหนักขึ้น ผมทำท่าหงุดหงิด เอะอะโวยวาย แต่ผมก็สงบลงได้ เพราะถ้าผมยังตื้อตึงแบบนี้ จะส่งผมเข้าห้องขัง ผมกลัวห้องขัง ผมจึงจำเป็นต้องสงบลง ตำรวจที่สอบสวนผม พากันไปให้ห่างจากตัวผม ปรึกษากันงุบงิบอยู่พักใหญ่ แล้วสารวัตร ก็มาบอกกับผมว่า ตำรวจจะปล่อยผมไป ส่วนเรื่องคนร้าย ตำรวจจะติดตามจับกุมภายหลัง

องค์ 3

ผมเดินออกจากสถานีตำรวจ สอดสายตามองหาเพื่อนนิรนามของผม เขาหายไปไหนแล้ว เขาน่าจะปรากฏตัวให้ผมเห็นตอนนี้ ผมเดินผ่านคลินิก โชคเข้าข้างผมแล้ว ผมเห็นเพื่อนนิรนามของผมกำลังคุยกับหมอลอย ผมจึงเข้าไปเพื่อพบเขา

เมื่อผมเข้าไปในคลินิก ก็ไม่พบเขาแล้ว พบแต่ผู้ช่วยและหมอเพียงสองคน หมอแสดงตัวเป็นมิตรกับผม พูดเรื่องอดีตที่ดีๆ จนผมรู้สึกผ่อนคลาย และพาผมเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง แล้วฉายภาพ VTR ให้ผมดู ... พระเจ้าช่วย มันเกิดอะไรขึ้นกับผมนี่! ผมเป็นคนไข้ของหมอมานหลายเดือนแล้ว ในภาพผมกำลังคุยกับสิ่งที่ไม่มีความจริง

ทุกอย่างที่ตำรวจพูด และที่หมอบอก มันคือเรื่องเดียวกัน และบอกว่าผมจะต้องได้รับการบำบัดรักษาอย่างจริงจังในฐานะผู้ป่วย แต่ผมไม่เชื่อในสิ่งที่หมอเพื่อเจ้า ผมรีบออกจากคลินิกโดยไม่ฟังคำคัดค้านของหมอ แล้วพาร่างที่ยังไม่หายร่องร่ำ เดินตรงไปที่ท่ารถด้วยจิตใจที่ล่องลอย ในขณะที่ในหัวยังได้ยินเสียงอธิบายของหมอเกี่ยวกับโรคของผม

เมื่อไปถึงที่โต๊ะทำงานของนายท่า ผมตรงเข้าไปถามชายคนหนึ่ง ที่นั่งอยู่ที่โต๊ะนายท่าว่า นายท่าอยู่ที่ไหน ชายคนนั้นบอกผมว่า เขานั่นแหละคือนายท่า ผมยังสับสนหนักขึ้น ตรงจะเข้าไปทำร้ายเขา ที่โกหกผม

ซึ่งหน้า แต่เขาก็หยุดผมด้วยกำปั้นเข้าเต็มใบหน้า จนผมล้มพุงหงายแผ่ที่พื้น ท่ามกลางผู้คนมายืนมุงดูผม

จบ

ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่อง (Title information)

ผู้เขียน: ดิน หิน พ้า (สุติน ชาวหินพ้า)

ความยาวเรื่อง: 100 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme)

ผู้ป่วยที่จัดอยู่ในประเภท โรคหลงผิด (Delusional Disorder) จะมีอาการหูแว่ว (Auditory Hallucination) และเห็นภาพหลอน (Visual Hallucination) เขาจะไม่ยอมรับว่าตนเองป่วย เขาจะเชื่ออยู่ตลอดเวลาว่า สิ่งรอบข้างประจำวันของเขาคือเรื่องจริง เขาคิดว่าถูกปองร้ายโดยใครบางคน แม้ว่าภายนอกจะดูไม่ออกมา เขาผิดปกติ ถ้าเขาโชคดีได้พบแพทย์และได้รับการรักษาอย่างถูกวิธี ก็อาจทำให้หายจากโรคได้ ซึ่งตอนท้ายของเรื่อง เขาเริ่มรู้ตัวแล้วว่าเขাপ่วยจริง

แนวภาพยนตร์ (genre)

จิตเภท (psychology)

เรื่องย่อ (synopsis)

ผมมีอาชีพรับจ้างอิสระ ปกติผมทำงานทุกวันตามคำสั่ง แต่มีงานอันหนึ่งที่เปลี่ยนชีวิตของผม คือ ผมได้รับคำสั่งให้ไปรับบุคคลคนหนึ่งที่ทำรถ ซึ่งผมมารู้ภายหลังว่าคือคนร้าย ที่ถูกว่าจ้างให้มาฆ่าผม ขณะที่ผมก็ได้รับข้อความข่มขู่จะฆ่า หว่าผมเป็นคู่กับเมียของเขา ผมจึงสืบหาความจริงว่าศัตรูของผมเป็นใคร โดยความช่วยเหลือของนายท่า และ เพื่อนนิรนามผู้หนึ่ง ในที่สุดผมก็เผชิญหน้ากับเขา เราต่อสู้กัน แต่เรื่องจบลงตรงที่ตำรวจและหมอกล่าวหาว่าผมเป็นบ้า และทำร้ายตัวเอง บุคคลที่ผมกล่าวถึง ไม่ว่าจะป็นนายท่า เพื่อนนิรนาม หรือศัตรู ไม่มีอยู่จริง เป็นเรื่องที่ผมสร้างขึ้นเองในสมอง